

buiten dienst

anarchistische krant • 22 maart 2010 • nr. 03 • nederlandstalige versie

“ De politie heeft al tien keer geprobeerd een camera te hangen op het plein. De draden worden telkens doorgeknipt.

MOBIB
BIP
BIEP
BOEM!

In de catacomben van een monsterlijke stad, daar waar het zonlicht niet komt, gebouwd met het zweet en het leed van immigranten, het territorium van... el STIB.

“De STIB, dat is nu eens een nobel bedrijf,” zingt haar fanclub zonnig in koor “ze brengt je waar je moet zijn.” Haar metro’s en trams, die bollen je doorheen Brussel. Brussel, stad van lichtgevend glas, van beton, geld en armoede. Stad van Europarlementariërs en diplomaten, van sans papiers en daklozen, van luxe-loften en het Noordstation voor daklozen. De STIB verbindt de verschillende hoeken van deze stad, zoekt van de business tempels naar de wijken vol armoede. *De STIB brengt je waar je moet zijn*, is dat vrijheid van beweging dan? De grenzen zo duidelijk, overal in de stad. En met haar MOBIB doet de geliefde STIB er nog een laagje bovenop: vanaf 1 juni gaan de glazen poortjes werken, en vanaf dan komt alleen wie geld heeft er nog in.

Vrijheid van beweging? Waar boven de grond de oogjes van de camera’s zich verspreiden, zorgt de STIB er ondergronds ook voor dat het verkeer in de stad gecontroleerd kan worden. De verplaatsingen van de MOBIB-klanten worden netjes geregistreerd en opgeslagen in de computers. De preventieteam vermenigvuldigen zich op een hallucinant tempo, irritante waakhonden die

elke beweging in de tram of metro staan te bespieden, bij gebrek aan een eigen leven? Camera’s op de rijtuigen, camera’s onder de grond, de vrijheid lijkt wel héél ver weg te zijn.

Vrijheid van beweging, hopla! Van thuis naar ’t werk naar huis-werk-huis-werk, samengepropt als sardientjes in een blik, “Voulez-vous éloigner de la porte, gelieve u bij de deuren te verwijderen”, quasi iedereen ongelukkig en toch blijft alles voortbestaan.

Vrijheid van beweging en dan staat er een commando controleurs op het perron; zwartrijders worden beboet, gezochte personen aan de politie overgeleverd, net als sans-papiers. De STIB, brengt je overal naartoe, over alle grenzen heen, tot in Marokko of Afghanistan.

En alles gaat door, elke dag opnieuw hetzelfde ellendig triestige traject: De Brouckère-Bourse-Beueueurs-Anneessens-Lemonnier. Bij het buitenstappen nog even de ogen sluiten voor de mensen die in de gangen slapen, de roltrap op en verrassing! De zon is intussen gaan slapen, maar troost, we zijn tenminste eindelijk terug in open lucht, en daar waar we moeten zijn.

CLIQUE

“Er zijn er die op de regen wachten om niet alleen te hoeven huilen, ik, ik ben niet dezelfde mening toegedaan.” Zo zong iemand dertig jaar geleden. En het is waar, er zijn zoveel redenen om onze tranen de vrije loop te laten dat er geen enkele druppel water meer zou overblijven in ons lichaam. Maar het jammer en de wanhoop zijn slechte raadgevers. Ze werpen ons in de duisternis van de berusting; ze graven de kloof tussen wat ons doet walgen en ons vermogen om dat aan te vallen. Het is deze kloof die maakt dat al te veel werknemers aanvaarden om gebruikt en wegsmeden te worden op wenken van de baas; dat te veel vrouwen hun echtgenoten die hen onder de knoet houden blijven respecteren; dat te veel armen braaf in de wachtrij blijven staan wachtend tot een beter leven uit de hemel zou komen vallen.

Maar eigenlijk weet iedereen het. Ze proberen zich misschien te bedriegen, de kwestie te ontwijken, maar in hun hart weten ze het. *Het hangt slechts van onszelf af, van ons eigen handelen.* Van onze keuze om ons niet meer te laten doen, om te reageren, om de helse machine die ons breekt aan te vallen. De gelegenheden ontbreken niet, de vijand is identificeerbaar en niet onkwetsbaar. Dit is één van de motiverende bronnen van dit krantje. Op zoek gaan naar deze gelegenheden, de smeulende vuurtjes van revolutie opstoken, de ruimte openen om te discussiëren over de mogelijkheden van *iets anders*, van een leven zonder onderdrukking en uitbuiting.

In dit nummer gaat het ondermeer over enkele van deze gelegenheden, zoals de herhaaldelijke vernieling van de nieuwe controlepoortjes van de metros, de strijd tegen de bouw van een nieuw gesloten centrum voor illegalen in Steenokkerzeel, de smeulende revolutie in de gevangenis die de Belgische Staat in Nederland huurt. Over de gelegenheid om diegenen die in Brussel de onderdrukking van de vrouw en de verstikking van de vrijheid komen prediken aan te vallen. En, aangezien de grenzen een constructie van de machtigen zijn om diegenen die hen willen aanvallen gescheiden te houden, hebben we het ook over de militaire bezetting van Haïti na de aardbeving en de moord op de anarchistische kameeraad Lambros Fountas door de Griekse politie.

Weet je hoe het liedje verder gaat? *“Ik ga ze te pakken krijgen, de vijanden die voor jullie zo ver zijn. En nadat ik hen in de lucht geblazen heb, zal ik gezocht worden. Maar zolang het ik ben die hen zoekt, zullen zij de voortvluchtigen zijn. Ik heb een andere school gekozen, ik ben een dynamiteur.”*

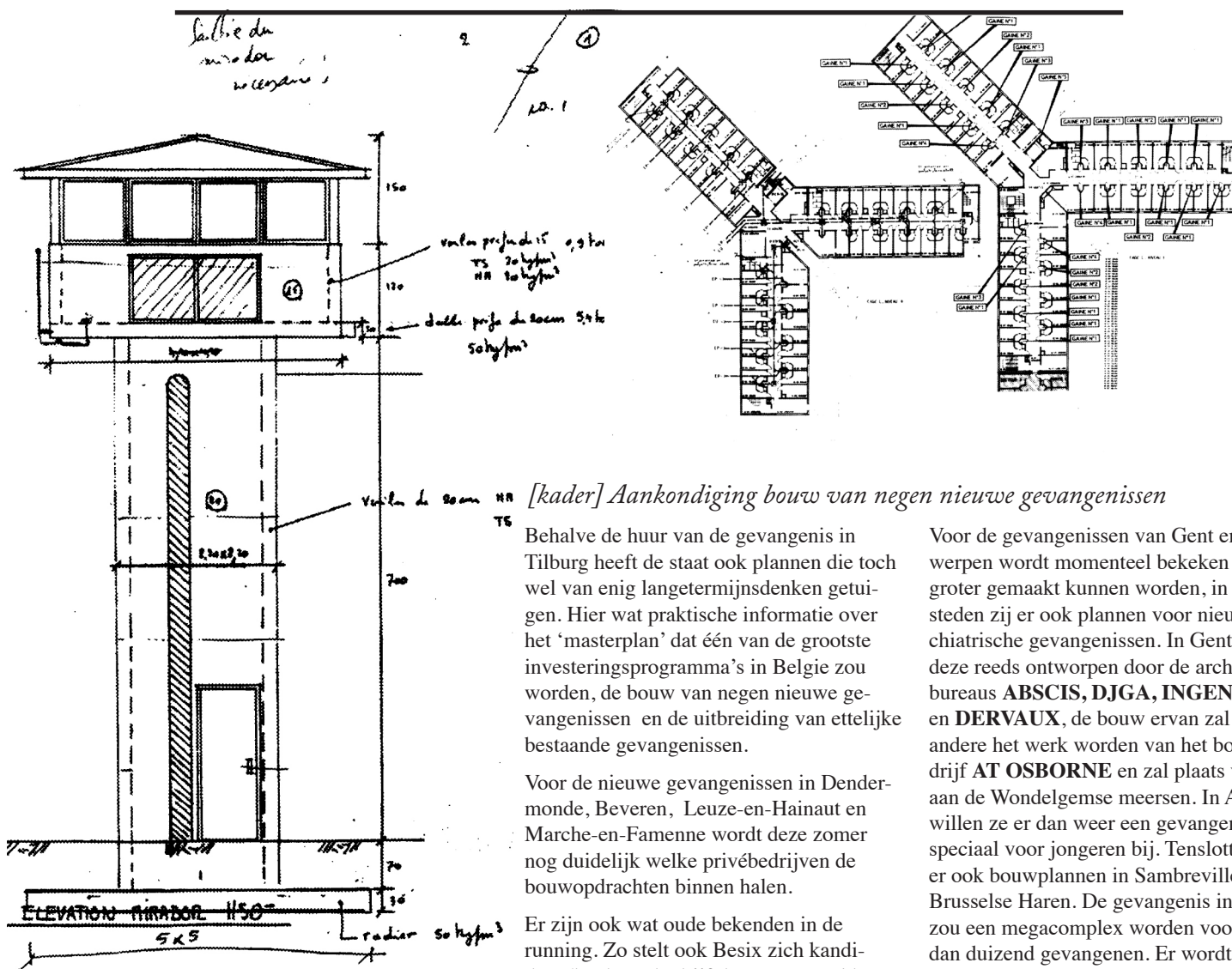
En alles gaat door, door, door, tot... MOBIB-bib-biep-hoera! Vandaag staat in de krant te lezen dat de MOBIB-poortjes van verschillende metrostations meerdere keren zwaar vernield werden. 't Zijn kleine daden, 't is geen 8 uur gaan werken om de bankrekening van je vette baas te spijsen. 't Zijn kleine daden, maar wat een fantasie! Er zijn er die zeggen dat daden van vernieling niets meer zijn dan een uiting van frustratie. Brave burgers, gechoqueerd dat er stoute mensen bestaan die met de noten van de MOBIB-bib-biep hun eigen liedje componeerden: MOBIB-bib-biep-boem! En wij zeggen, meer van dat, breken! Breken met deze wereld, deze wereld breken. Iets anders is mogelijk, de pletwals van de saaiheid, depressiviteit, verstikking, honger, uitzichtloosheid kan geraakt worden.

Vandalen, profiteurs ("Zwartrijden is oneerlijk ten opzichte van zij die wel betalen"), "die MOBIB-kaart is toch wel handig, hij past in je portefeuille", cool-MOBIB, "Ze zouden beter gaan werken of naar school gaan in plaats van rond te hangen op de metro's". Zo klinkt de eeuwige zaag- en klaagzang van de vrijwillige slaven. Heil aan de STIB en aan Brussel mijn stad.

Maar vandaag kan deze doodse praat ons niet raken, vandaag echoot het nieuws dat in de krant stond als een vreugdezang doorheen ons hoofd. Vernieling van MOBIB-poortjes: wat een feest! Vandaag zullen de ongelukkige gezichten op de metro ons niet grijpen, want we hebben een glimp gezien van iets anders, van een breken met de eeuwige slavernij en onderdrukking. En in ons hart tintelt daar weer die droom, de droom

over die wereld zonder bazen, grenzen, territorium en geld. Die wereld waarin we niet gaan waarheen we *moeten* gaan (werk-familie-school-kerk-psychiatrische instelling-gevangenis-deportatiekamp), maar daar waarheen we *willen* zijn.

En om af te sluiten, nog eentje, nog een keer. Haar automaten staan overal. En allemaal samen nu: MOBIB-BIB-BIEP-BOEM!

[kader] Aankondiging bouw van negen nieuwe gevangenissen

Behalve de huur van de gevangenis in Tilburg heeft de staat ook plannen die toch wel van enig langetermijnsdenken getuigen. Hier wat praktische informatie over het 'masterplan' dat één van de grootste investeringsprogramma's in België zou worden, de bouw van negen nieuwe gevangenissen en de uitbreiding van ettelijke bestaande gevangenissen.

Voor de nieuwe gevangenissen in Dendermonde, Beveren, Leuze-en-Hainaut en Marche-en-Famenne wordt deze zomer nog duidelijk welke privébedrijven de bouwopdrachten binnen halen.

Er zijn ook wat oude bekenden in de running. Zo stelt ook Besix zich kandidaat (het bouwbedrijf dat momenteel het nieuwe gesloten centrum aan het bouwen is in Steenokkerzeel). Enthousiaste nieuwe kandidaten zijn de architectenbureaus **BURO II**, **JASPERS-EYERS PARTNERS** en **STEPHANE BEEL**. Ook het bouwbedrijf **INTERBUILD** biedt haar diensten aan, gesteund door de banken **DEXIA** en **KBC**. Daarnaast zijn er nog wat andere bouwgroepen in de running zoals het consortium Future Prisons (**CORDEEL & WILLEMEN**), **STRABAG**, **JAN DE NUL**, **ARIANE** en **EIFFAGE**.

Voor de gevangenissen van Gent en Antwerpen wordt momenteel bekeken hoe ze groter gemaakt kunnen worden, in beide steden zijn er ook plannen voor nieuwe psychiatrische gevangenissen. In Gent werd deze reeds ontworpen door de architectenbureaus **ABSCIS**, **DJGA**, **INGENIUM** en **DERVAUX**, de bouw ervan zal onder andere het werk worden van het bouwbedrijf **AT OSBORNE** en zal plaats vinden aan de Wondelgemse meersen. In Achêne willen ze er dan weer een gevangenis speciaal voor jongeren bij. Tenslotte zijn er ook bouwplannen in Sambreville en het Brusselse Haren. De gevangenis in Haren zou een megacomplex worden voor meer dan duizend gevangenen. Er wordt verteld dat deze laatste zou dienen om de gevangenissen van Vorst, St.Gillis en Berkendaal te kunnen sluiten. Ja ja, dat verhaal kennen we. Toen de nieuwe gevangenis in Antenne, en later die in Ittre gebouwd werd, werd er ook gezegd dat die de bijzonder onleefbare gevangenis van Vorst zouden vervangen. Uiteraard is er nog geen enkele gevangenis gesloten.

WAT ROERT ER IN DE BELGISCHE GEVANGENIS IN TILBURG?

Bijna een jaar geleden lanceerde de Belgische staat een idee dat een snelle geïmproviseerde oplossing moest bieden voor de onhoudbare situatie in de Belgische gevangenissen. Want daar zit immers veel te veel volk, en het is er vooral onrustig.

Revoltes tegen de opsluiting in de vorm van opstanden, ontsnappingen, wandelstakingen enz... zijn nu al jaren schering en inslag en naast het feit dat de publieke opinie wel eens schandaal uitroept, trekken ook de cipiers het niet meer. Zij jammeren om hun veiligheid en gaan dan staken. En dan moet de politie het overnemen en dan komen er nieuwe schandalen. Bovendien heeft de politie naar eigen zeggen genoeg om handen buiten de muren van de gevangenissen en begint dan op haar beurt te jammeren over te veel werk. Al dat gejammer aan de oren van de regering en meer bepaald aan de oren van bevoegd minister Stefaan De Clerck. Je zou er bijna medelijden mee krijgen moest het niet zijn dat we hem en zijn kompanen enorme klootzakken vinden en dat we alle gevangenissen het liefst onherroepelijk zouden afbreken.

Maar dus. Om zichzelf uit deze netelige situatie te redden, kwam De Clerck aandraven met een voorstel van niet mis te verstane grensoverschrijdende solidariteit. Zo zou er in het Nederlandse Tilburg een gevangenis gehuurd worden dat daar toch maar stof was aan het opvangen en enkel voor werkloosheid zorgde. Het zou Belgisch grondgebied worden waar de Belgische wetten gelden, maar de Nederlandse cipiers mochten blijven werken, zo konden die arme stakkers hun job behouden. Begin februari was het dan zover. 500 Gevangenen werden overgebracht naar de nieuwe Belgische aanwinst. Eerst zou dit op vrijwillige basis gebeuren maar eens het duidelijk werd dat er niet genoeg gevangenen waren die uit vrije wil van de isolatie wilden gaan genieten, werd de rest dan maar gedwongen.

Maar het mooie liedje duurde niet lang. De stilte waarmee ze dit plan hoopten uit te voeren werd al snel gebroken door de gevangenen zelf. Eind februari kwamen er brieven en telefoonoproepen van de gevangenen in Tilburg die een duidelijke boodschap brachten. Als de omstandigheden binnen de muren niet snel zouden verbeteren zouden er opstanden en ontsnappingen volgen. De directie van de gevangenis en de beide regeringen konden niet snel genoeg zijn met de strubbelingen te minimaliseren en weg te wuiven als kleine

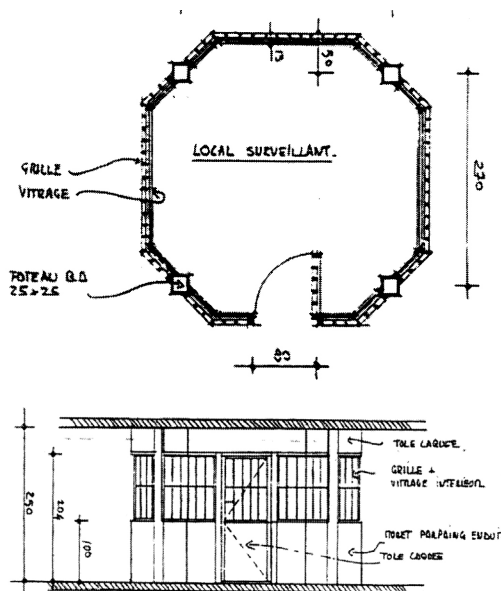
‘opstartingsprobleempjes’. Ondertussen gaven de Nederlandse cipiers toe dat ze de spanning vreesden en bang waren door de gevangenen gegijzeld te worden. Sindsdien raakte slechts weinig nieuws

door de tralies heen. Wat wel duidelijk is, is dat de klojo's in kostuum of uniform de stilte waarop ze hoopten op hun buik kunnen schrijven. Kort na de aankondiging van rellen als er niets zou veranderen, steekt één van de gevangenen in Tilburg z'n cel in brand. Tien dagen later wordt hij teruggestuurd naar België. De directie ontkent in alle kleuren dat dit een gevolg is van z'n revolte. De cipiersvakbond ACOD had echter alle hoop op toedekken al opgegeven en verklaarde het volgende: *“Eén iemand is overgeplaatst omdat hij zijn cel in lichterlaaie zette, als de rest dat te weten komt zou het hier flink kunnen branden.”*

We verheugen ons alvast op de weersvoorspellingen van de ACOD.

Vanuit onze grenzeloze verachting voor elke vorm van opsluiting zijn we solidair met opstanden in de gevangenis, met ontsnappingen, met elk verzet tegen opsluiting, binnen en buiten. Omdat het uitingen zijn van woede, woede die ook wij voelen, tegenover diegenen die je maar al te graag willen doen geloven dat je geen kant meer op kan. Omdat de woede op zulke momenten rechtstreeks inbeukt op de situatie waarin je gedwongen wordt.

Opdat de kwestie van de gevangenissen een onvermijdelijk probleem mag worden voor zij die het willen beheren. Opdat wat ze nu stuntelig in de hand proberen houden met volle kracht in hun gezicht mag ontploffen...

Vrijbrief • In Tilburg (Nederland), waar zo'n 400 gevangenen werden naar overgeplaatst, voor een groot deel tegen hun wil, steekt een gevangene zijn cel in brand en wordt daarop teruggestuurd naar België, hetgeen ook zijn eis was.

Eens flik, altijd flik • Een politieagent buiten diensturen betrapt een gemaskerde jongen midden in de nacht tegenover een Postkantoor in Sint-Gillis. Even later staat de gevel in de fik. De jongen gaf geen verklaring en werd gearresteerd.

Gewaarschuwd • Een tiental ramen van de RVA in de Lentestraat in Antwerpen worden aan diggelen geslaan. Eerder verscheen er al de tag 'warning'.

Eldi in de fik • In Ath wordt brand gesticht op een winkelterrein. De electro-winkel Eldi brandt volledig uit en ook een Aldi en kledijwinkel raken beschadigd.

Vrijbrief bis • Een sans-papiers die vanuit de gevangenis was overgeplaatst naar het gesloten centrum in Vottem, valt twee cipiers en de directeur aan en verwondt hen. De cipiers gaan een namiddag in staking wanneer de man vrijgelaten wordt met een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Luxe • Twee luxewagens, een Audi en een Mercedes worden in brand gestoken op een parking in Moeskroen.

Sociale opkuis • Een 60-tal flikken hebben de gekraakte huisjes in Ledeberg ontruimd. Als blijk van verzet werd een autoband in brand gestoken en vuurwerk afgeschoten. Het OCMW zal zich daar nu vestigen.

Anti-kraakwet • De gevel van het kantoor van senator Tony Van Parijs in Gent wordt besmeurd en een zwart krakerssymbool wordt aangebracht. Tony probeert er de voorbij 5 jaar een wetsvoorstel door te krijgen dat kraken algemeen strafbaar maakt.

Pepperspray • Tijdens een drinkfestijn van de kathy-fasco studentenvereniging in de Genste Overpoort, krijgt een lid van de KVHV enkele vuistslagen en pepperspray in het gezicht. Er worden ook twee petjes van NSV-leden (nationalistische studentenvereniging) ontvreemd.

OP TWEEDEUZEND KILOMETER VAN HIER...

Athene. Griekenland. Op tweeduizend kilometer van hier. De Griekse Staat is bijna failliet en de Griekse economie redt het niet meer. Op aanraden van de andere landen van de Europese Unie, kondigt de regerende socialistische partij een hele reeks van besparingsmaatregelen en herstructureringen af. Het zal "bloed, zweet en tranen" kosten, zo zweren de ministers, maar "het kan niet anders". Sinds januari worden de wegen, havens, luchthavens, grenzen, fabrieken, spoorwegen,... regelmatig geblokkeerd door diegenen die weten dat zij de prijs gaan moeten betalen. De ene betoging volgt de andere op en geen enkele politiekeer lijkt nog in staat te zijn om het protest te kalmeren en te kanaliseren. Regelmatig komt het tot zware rellen met de oproerpolitie en honderden vernielingen, brandstichtingen en bomaanslagen richten hun destructieve aandacht tegen de structuren van de staat en de economie, tegen alle uitingen van de autoriteit.

"Bloed, zweet en tranen". Terwijl de politie alsmaar gewelddadiger inhakt op elke betoging, op elke bijeenkomst, de benen en armen van honderden mensen gebroken heeft, vloeide er bij het ochtendgloren op 12 maart 2010 dodelijk bloed. Een politiepatrouille betrapte twee anarchistische kameraden die een auto aan het stelen waren. Het kwam tot een vuurgevecht waarbij één kameraad kon ontkomen en de andere, Lambros Fountas, dodelijk verwond werd. Zwaargewond probeerde hij nog te vluchten, werd ingehaald door de flikken en bloedde dood onder hun ogen. Lambros Fountas was 35 jaar en vocht al jarenlang mee in de strijd tegen elke vorm van autoriteit, soms alleen of met enkele kameraden, soms aan de zijde van andere onderdrukten en rebellen. Hij vocht met alle wapens die hij nuttig achtte: met pen en papier, met steen en vuur, met barricades en betogingen, met geweren en granaten. De revolte was het ritme van zijn ademhaling zoals de vrijheid zijn hart deed kloppen. Daarom zullen we hem niet vergeten, ook al kenden we hem misschien niet. Daarom kan zijn dood onze ademhaling alleen maar doen versnellen, snakkend naar het leven, doorheen de opstand een weg banend naar de vrijheid.

Griekenland. Maar overal in Europa en ook hier in België, voelen de Staten de nattigheid hangen. Voelen ze dat het *kan*, dat het *mogelijk* is dat hun onderdanen plots het juk van de berusting afwerpen en het niet meer pikken. Overal wordt het duidelijk dat alsmaar meer mensen overboord gaan gesmeten worden. Het is niet zo toevallig dat net nu de flikken sneller en beslist de trekker overhalen, dat er een nieuw gesloten centrum gebouwd wordt en dat er zeven nieuwe gevangenissen gaan gebouwd worden. Ze dekken zich in tegen de *mogelijkheid* van de woede.

Het zou ons bang kunnen maken. Bang voor de gevangenis, bang om in elkaar geslagen te worden door de flikken, bang om te sterven onder de kogels van de macht, bang om ook het beetje dat we nog hebben kwijt te raken. Op een gegeven moment kan je de vraag echter niet meer uit de weg gaan: een leven op je knieën doorkruipen, gebruikt en weggesmeten in functie van de economie en de controle, vermorzeld door de sociale hiërarchie, doodgemaakt door eindeloze wachtlijnen, de routine van eten-werken-slapen of... een leven waar je hartslag van vrijheid je doet botsen met alle autoriteit en je handen naar alle wapens grijpen om haar te treffen.

Niets is zeker, alles is mogelijk. De revolte die alsmaar meer uitbreiding neemt in Griekenland was enkele jaren geleden bijna ondenkbaar, noch politiciërs noch journalisten weten nog hoe ze haar met hun valse praat zouden kunnen doen verstommen. Want de taal van deze revolte werd niet gefabriceerd in de buik van de Staat, maar in de weigering om nog langer door het slijk gehaald te worden. Laten we ons deze taal toe-eigenen, laten we haar woordenschat en grammatica bestuderen, laten we er hier een eigen dialect mee smeden.

Het is tijd om de verlamdende houding van ons blind de staren op de oceaan van onderwerping en berusting rondom ons om te buigen. Om deze werkelijkheid, deze schijnbaar ononderbroken herhaling van altijd hetzelfde, niet langer als horizon te nemen, maar onze blik te richten op wat erachter zit, op de onverhoopte mogelijkheden.

Tijd om de smeulende vuurtjes op te stoken.

Enkele anarchist(en) uit Brussel

Politieburo // In België waren eind 2008 slechts 50 van de 144 gebouwen van de federale politie met een alarmsysteem uitgerust. Terwijl er sinds 2006 jaarlijks gemiddeld zo'n 280 diefstallen in politiekantoren plaatsvonden. In 2008 liep dat aantal zelfs op tot 298. Met bijna 100 inbraken per jaar vormt Brussel het belangrijkste doelwit. De inbrekers zijn meestal uit op geld, politie-uitrusting, documenten, communicatie en wapens. Uit het jaarverslag van de Algemene Inspectie van 2008 blijkt dat bijna geen enkele politiezone of federale dienst correcte gegevens bijhield over de opslag van vuurwapens en munitie, laat staan dat ze de gepaste infrastructuur hadden. Het is maar dat je het weet.

School schaad • Er wordt brand gesticht in een school in Seraing. Ernstige schade werd vermeden door de brandweer.

Buiten blijven • Wanneer de cipers van Sint-Gillis alweer in staking gaan en de politie hun rol opneemt, weigert een aantal gevangenen naar de cellen terug te keren. 101 cipers meldde zich ziek om zo hun loon te behouden terwijl ze alweer twee weken staakten.

Vernieling • In de gevangenis van Lantin wordt de isolatiemodule, een tweetal jaar terug gebouwd als antwoord op de vele opstanden, volledig vernield en onbruikbaar gemaakt. Radiostilte in de pers. In april 2009 werd de isolatiemodule van Brugge ook al kapotgeslagen en volledig onder water gezet.

Doelwit • Er wordt brand gesticht in de gebouwen van de politie-school Erip in Evere. De schade is aanzienlijk. Meerdere ramen zijn ontploft en het vuur heeft zich verspreid in verschillende lokalen. Het beton is verzakt en de stabiliteit van het gebouw moest worden nagegaan. Het gebouw werd ontruimd en de gas afgesloten uit vrees voor een ontploffing. De lessen moesten geannuleerd worden. De politievakbond SNPS maakt zich zorgen om eens te meer als doelwit te dienen.

Interim • In Soignes worden twee vuilnisbakken met papier in brand gestoken tegen de gevel van Adeco. De hitte doet de vitrine barsten en beschadigt de gevel.

Bergmassieven en grote rivieren, uitgestrekte vlaktes en de verschroeide aarde van ex-Joegoslavië scheiden ons hier van

OVER DIRK EN JOHN BONTINCK EN ZO VEEL MEER...

Hoi, uw buurman ontwerpt kooien voor mensen zonder papieren

Dit louter informatieve schrijven betreft de heer Dirk Bontinck (wonende te pleispark 3 in Sint-Denijs-Westrem) en z'n broer John Bontinck. Deze twee architecten hebben er doodleuk voor gekozen het nieuwe gesloten centrum voor mensen zonder papieren in Steenokkerzeel te ontwerpen. Aangezien we een fundamenteel probleem hebben met dit gesloten centrum, zoals met alle gevangenissen, hebben we ook een fundamenteel probleem met de keuze van beide heren hier een aardige cent aan te verdienen.

Noem wat volgt laster als je wil, maar met reden!

Smeerlappen zijn het...

Die verdomde arrogantie waarmee ze boven hun bureau beslissen over mensenlevens. Die ijzige kalmte waarmee ze in hun warm kantoor, vanuit hun leren zetel, hun hoofd buigen over hoe de meest efficiënte gevangenis er moet uitzien. Hoe mensen technisch gezien het best geïsoleerd kunnen worden, in de val gezet kunnen worden, gebroken kunnen worden.

Vlak naast de luchthaven van Zaventem worden op dit moment de betonnen structuren opgetrokken van wat een nieuw gesloten centrum moet worden. Eens de laatste steen gelegd zal het gebouw moeilijk te onderscheiden vallen van een gevangenis. Individuele cellen, tralies en prikkeldraad om mensen zonder papieren in op te sluiten en te isoleren. Voor diegenen die weldra gedeporteerd moeten worden, omdat ze in die periode wel vaker eens van zich afbijten, of gewoonweg voor zij die constant van zich afbijten, in opstand komen en op die manier een probleem vormen voor de goede gang van zaken van opsluiting en deportaties. Net zoals alle andere open en gesloten centra heeft de regering deze plek nodig om het migratiebeleid te kunnen blijven voeren.

Maar weet je wat? Dat migratiebeleid is het probleem niet. Niet op zich. Het is immers logisch dat een maatschappij die onophoudelijk de kapitalistische droom najaagt de ongewenste buitenstamp. Het is immers logisch dat in een samenleving waarin onze toekomst enkel denkbaar is binnen de voor ons opgestelde hekken van werk, carrière, gezin, huisje, tuintje de gevangenissen als championnen uit de grond schieten, voor iedereen die niet kan of wil meeschuifelen op het ritme van deze normaliteit.

Dus deze samenleving is het probleem. En voor deze samenleving zijn wij een probleem.

Hachelijke situatie.

Ja, onze dromen gaan een geheel andere richting uit. Ja, we willen niet liever dan veel van het oude achter ons te laten om in staat te zijn het eens over vrijheid te hebben. En dan hebben we het niet over de vrijheid die je beloofd wordt door een reclamebord, en die de verkoop van blikjes cola of gsm's de lucht in moet duwen. Dan hebben we het over

een sprong in het onbekende, waarin de controle over onze levens enkel nog aan onszelf behoort. Een sprong die in essentie elke vorm van onderdrukking wil uitsluiten.

Je kan ons idealistische dromers noemen, naïeve nietsnutten of zweverige boomknuffelaars. De waarheid is dat onze dromen ons regelrecht in conflict brengen met de samenleving waarin het wel okee gevonden wordt dat mensen uitgebuit en opgesloten worden, en met iedereen die de keuze maakt hier zijn of haar steentje aan bij te dragen. En we zijn er klaar voor dit conflict aan te gaan.

Dat brengt ons dan eindelijk terug bij de oorspronkelijke aanleiding van dit pamflet. Dit brengt ons terug bij het nieuwe gesloten centrum. Raad eens wie voor deze gevangenis de plannen hebben uitgetekend? Jawel! Uw buurman Dirk en diens broer John Bontinck.

Maar wat willen we daar nu mee zeggen? Dat we hen onder luid boe-geroep best zo snel mogelijk publiekelijk terechtstellen op het dorpsplein? Nu, je moet vooral doen waar je zin in hebt. Maar dat is het punt niet. Het punt is dat alles wat we rondom ons zien gebeuren er niet zomaar komt.

Mensen maken keuzes. De keuze om mee aan gevangenissen te bouwen, de keuze om mensen onder de knoet te houden op het werk of thuis, of de keuze om net geen enkele keuze te maken en je hierachter te verschuilen om toch maar niet te hoeven denken, laat staan handelen tegen de stroom in. De heren Bontinck hebben de keuze gemaakt om er mede voor te zorgen dat deze nieuwe kerkers in Zaventem zullen bestaan, en daarom, omwille van die keuze, zijn het klootzakken. Want het spreekt. Zij bevestigen hiermee dat de miserie van mensen hun geen barst kan schelen en dat ze, als het even kan, er verdomme nog geld aan willen verdienen ook. Wij maken de keuze hen dit bijzonder kwalijk te nemen.

We wensen de broertjes Bontinck toe dat ze in de toekomst even rustig mogen slapen als de mensen die opgesloten worden in hun gebouwen...

Dirk Bontinck: zaakvoerder
Pleispark 3, 9051 Sint-Denijs-Westrem
Tel: 09/222 01 03
dirk.bontinck@cytec.com

John Bontinck: zaakvoerder
john@bontinck.biz

Bontinck cbva
Kortrijksesteenweg 1092
B-9051 Sint-Denijs-Westrem
Tel: 09/225 01 74
Fax: 09/225 64 14

ORDE EERST; NA DE AARDBEVING, DE BEZETTING

De aankomst van de Amerikaanse 'hulp'troepen; op de tv-schermen over de hele wereld werd het verkocht als de grote reddingsoperatie, in de straten van Port-au-Prince moet het op z'n minst voor een wrange bijsmaak hebben gezorgd

De televisiecamera's staan ondertussen weer allang ergens anders opgericht. Vanuit Chili of zelfs dichterbij (Frankrijk), bereiken ons even spectaculaire beelden over aardbevingen, overstromingen, verwoestingen. We lezen nog wel een kort berichtje in de krant. Hevige regenval en modderstromen maken van de tentenkampen een ware hel. Maar de donaties en bijhorende mediashows mogen dan alweer een nieuwe bestemming gevonden hebben, de Amerikaanse en Franse legers zijn nog lang niet vertrokken.

De eerste dagen na de zware aardbeving nemen de Verenigde Staten meteen de controle over in de hoofdstad Port-au-Prince en haar luchthaven. [Opmerkelijk feit; in de eerste drukke dagen van de dichtslibbende luchthaven kreeg Scientology de toestemming om te landen en haar zendelingen uit te sturen. Het vliegtuig van de sekte bracht onder andere enkele Hollywood-sterren en handopleggers mee. Jazeker Scientology zal door middel van handoplegging haar steentje bijdragen aan de hulpoperatie. En ondertussen nog zo veel mogelijk zieltjes bekeren in een verwoest land natuurlijk.] De eerste hulp stroomt vlot richting de betere buitenwijken waar de villa's van de buitenlandse zakenmannen en VN-ambtenaren staan. Nadat deze wijken de nodige militaire bewaking hebben gekregen, gaat het richting binnenstad en sloppenwijken. Daar probeert een sterk uitgedund politiekorps haar machteloosheid te verbergen door in het rond te schieten op iedereen die verdachte bewegingen maakt. Maar geen nood, daar is het humanitaire leger al. Want na zo'n ramp blijkt de eerste prioriteit namelijk om... de plunderingen te stoppen. De orde herstellen, iedereen in de rijen dwingen aan de voedselbedeling van de humanitaire organisaties. Want stel je voor dat mensen hun eigen overleven zouden organiseren, dat ze zomaar hun dingen zouden gaan halen in de opslagplaatsen van de winkels in plaats van braaf het handje uit te steken naar de welmenende ngo's en zielig in de camera's te staren. Of dat nu zaken worden ingeslagen die later een centje kunnen opbrengen in plaats van nog maanden of jaren hulpeloos in tentenkampen te moeten afwachten. Nee, de rollen van armen en rijken zijn al lang verdeeld en daar zal zelfs een aardbeving niets aan veranderen. Hoogstens mag men het slachtoffer zijn en hopen op de gulle giften die langs de bureaucratie en de morele regels van de professionele humanitairers doorsijpelen.

Zoals bij elke ramp in een 'gefaalde staat' kondigde ook de aardbeving te Haïti hoogdagen aan voor het humanitarisme en militarisme van de zelfverklaarde 'heldenstaten'. Helden voor de televisiecamera's in Haïti om elders te kunnen verminken. Maar het zicht van de snel toestromende legers van de VS en Frankrijk (dat als tweede reageerde en veel troepen stuurde) verontrust nog om andere redenen. De Verenigde Staten en Frankrijk zijn niet toevallig de twee landen die het snelst reageerden en de meeste mensen ter plaatse stuurd. Ze hebben daar namelijk nog wat economische belangen te verdedigen die al stammen uit een ver of minder ver verleden.

Het eiland dat nu opgesplitst is in Haïti en de Dominicaanse Republiek werd 'ontdekt' door Columbus (in de officiële geschiede-

nisboeken lijkt het eiland niet te bestaan voor haar invasie zoals wel vaker voor overzeese -vanuit Europa- gebieden) en al snel ontdaan van haar vroegere inwoners door dwangarbeid en vooral ziektes die de kolonisators meebrachten. Frankrijk dat het westelijke deel van het eiland veroverd had op Spanje zette de import van Afrikaanse slaven een versnelling hoger en maakte van Haïti haar meest winstgevende kolonie. De mannen en vrouwen die op de suikerriet- en koffieplantages moesten werken, leefden in helse omstandigheden en ondergingen zware mishandelingen bij het minste teken van verzet of 'onproductiviteit'. De slavenopstand van 1791 tot 1804 was in staat de blanke meesters te verdrijven maar Frankrijk zadelde het land daarna op met torenhoge schulden als "vergoedingen" voor de kosten bij het verliezen van haar slaven en winstgevende plantages. Daarnaast hadden het kappen van het tropische hout voor de export en voor de aanleg van plantages hele bergen kaalgeslagen. Als er nu bij min of meer hevige regenval meteen verwoestende en moordende modderstromen ontstaan dan is dat een souvenir van de Franse overheersing. In de eerste helft van de 20ste eeuw volgen de Verenigde Staten en bezetten ze het land een tijdlang om hun economische belangen te verdedigen tegenover andere grootmachten. Waarna het IMF (een fonds van bedrijven en banken die geld lenen aan overheden in ruil voor economische beslissingen die hen goed uitkomen) de rol van schuldeiser van Frankrijk overneemt. Tegenover een aantal leningen eisen zij de nodige maatregelen voor een "economische heropleving te bewerkstelligen". Waar vroeger Haïti zelf genoeg rijst produceerde voor alle inwoners, is ze nu afhankelijk van Amerikaanse import. Dat zegt genoeg over die 'nodige maatregelen'.

De humanitaire legers met de hulporganisaties als bondgenoten (de ngo's, semi- en hele overheidsorganisaties) zetten het werk voort van de kolonisators, de slavenmeesters, de schuldeisers. Ze herstellen de orde, verdedigen de economische en strategische belangen van hun broodheren en zorgen dat iedereen zijn plaats kent in het wereldwijde spelletje van uitgebuitenen en uitbuiters, van onderdrukten en onderdrukkers. Ontelbare ondernemers ontwaren in de ramp een buitenkans om geld, werk, roem of geloofwaardigheid mee te verdienen. Waar de infrastructuur van een maatschappij weggevaagd zijn, is vanzelfsprekend 'werk aan de winkel'. Vluchtelingen vangen en terug deporteren, toeristen evacueren, 5000 ontsnapte gevangenen lokaliseren, de veiligheid van het eigendom en de koopwaren garanderen, genetisch gemanipuleerd landbouwoverschot als voedselhulp importeren... En de mediashows, de hypocriete of paternalistische verhaaltjes van de professionele hulpverleners krijgen we er gratis bij en in ruil voor een kleine donatie krijgen we zelfs de absolutie, het geruste geweten. De enige echte catastrofe waaraan we zelf iets kunnen veranderen is de miserie van de dagelijkse realiteit waarin we ons bevinden.

ONDERTUSSEN IN CHILI

Na de aardbeving van 27 februari in Chili kregen we gelijkaardige beelden voorgeschoteld als die in Haïti. Veel verwoestingen en daartussen mensen op zoek naar spullen in de grote bevoorradingshallen die de supermarkten en de villa's van de rijken zijn. Meteen schoot de Chileense staat in actie en terwijl vele plaatsen nog altijd afgesneden zijn van de rest en dus ook van elektriciteit, gas en water, bezet het leger de straten en kondigde ze de noodtoestand (in de praktijk; de avondklok) af. Zo kwam het dat in vele wijken de waterkanonnen, de oproerpolitie en het traangas nog voor de eerste basishulp arriveerden. Het aanvallen van de autoriteit en de heilige koopwaar kon immers niet getolereerd worden. De prioriteit van de staat ligt dan ook in het herstellen van de orde, het veilig stellen van haar macht, het zo snel mogelijk doen terugkeren van de normaliteit. Spijtig voor hen, maar in de gevangenis van de zuidelijke stad Chillan konden 290 mensen ontsnappen toen een muur omviel, in andere gevangenissen wisten gedetineerden zich een weg naar buiten te forceren door in opstand te komen. Onmiddellijk werden 100 speciale interventie eenheden van de politie naar het zuiden gestuurd om de revoltes in de kiem te smoren. Tot nog toe zijn 125 mensen weer opgepakt, de overige 274 genieten nog van hun vrijheid.

Het spreekt ook voor zich dat het leger en de flikken, nu ze in de steden een bijna totale controle verworven hebben, gretig van deze mogelijkheid gebruik maken om enkele ontmoetingsplaatsen, van waaruit de sociale oorlog gevoed en verdiept wordt, aan te vallen. Zo werd het zwaar gehavende anarchistisch sociaal centrum Okupa La Idea in Santiago gesloopt op een moment dat niemand aanwezig was. In Valparaíso vielen militanten van de Communistische Partij dezelfde dag het kraakpand Odio Punk Squat binnen om het in samenwerking met de politie te ontruimen. De partij van deze rode flikken is eigenaar van het pand in kwestie en dit was voor hen de aanleiding om te collaboreren met de flikken en het sociaal centrum dat er gevestigd was te vernielen. Op andere plaatsen is de schade groot en moeten mensen op zoek naar nieuwe panden of hebben ze grote herstellingswerken voor de boeg.

Bij dezen willen wij onze aanmoedigende steun uitspreken voor de 'Vereniging van Juweliërs tegen wapens'. Immers, zoals zij terecht stelden, konden de fatale gebeurtenissen in Ukkel slechts gebeuren omdat de juwelier een vuurwapen bezat. De overvallers moesten het in het begin immers met een nepwapen doen. Slechts het wapen van de juwelier stelde hen in staat om jammer genoeg een voorbijganger dood te schieten. Samen met de Vereniging voor Juweliërs pleiten ook wij voor de onmiddellijke ontwapening van alle juweliërs, bankiers en rijkelui en de afschaffing van camera's, tijdssloten, kluisen en veiligheidssassen. Tot slot

ijveren ook wij voor verplichte cursussen "Zet uw leven niet op het spel voor het geld van uw baas en de rijken, wees geen held en geef het geld" voor bankbedienden en andere kantoorneuten.

U kan uw solidaire storting overmaken op de rekening van de welbekende Steunkas voor Herverdelers.

We maken van de gelegenheid gebruik om Uw aandacht eveneens te vestigen op de nieuwe belangengroep 'Vereniging voor de Ontwapening van Agenten en Security', met de steun van uw lokale anarchistische groep.

Lappersfort • In Brugge wordt het bos ontruimd dat bijna 8 jaar bezet werd tegen een mogelijke kap. 7 mensen werden 5 dagen lang vastgehouden in het gesloten asielcentrum en weigerden hun identiteit te geven. Bij een solidariteitsbetoging werden de ruiten van het onthaal ingesmeten. Er werd meteen begonnen met de kap van het bos. Een persconferentie van de burgemeester werd verstoord en een betoging in solidariteit werd met de matrak uiteengedreven door de politie.

Laboratten aan het werk • Aan de faculteit bio-ingenieurswetenschappen in Gent wordt in de vroege avond een vuurtje gestookt. De schade werd beperkt door heldhaftige medewerkers.

Banken • Een bankautomaat van de Bank van de Post, een bankautomaat van BNP Parisbas/Fortis en haar ruiten werden vernield in Neder-over-Heembeek. Op de Avenue Louise werd ook een bankautomaat van BNP beschadigd. BNP levert in Frankrijk sans-papiers over aan de politie. De Franse flikken hebben onlangs meerdere kameraden gearresteerd die ondermeer beschuldigd worden van sabotage van bankautomaten in solidariteit met de beklagden van de brandstichting in het gesloten asielcentrum van Vincennes in 2008.

Politie • Rond de vroege avond wordt het oude politiekantoor in Marcinelle in brand gestoken. In juni 2004 gebeurde dat ook al eens.

Wandeling • In Anderlecht worden overdag affiches geplakt en pamfletten uitgedeeld tegen de bouw van het nieuwe gesloten centrum, tientallen slogans tegen de gevangenis en de politiekogels (in Griekenland zoals in de wijken) verschijnen op de muren. Ook een voertuig van ISS Cleaning en de gevel van een filiaal van Dalkia, bedrijven die zich verrijken met de gevangenis, worden herinnerd aan hun werk van collaborateur.

De MIVB brengt je ernaartoe • Sinds de invoering van de toegangsportieken (die je begin juni effectief zullen tegenhouden) worden ze stukgeslagen, gesaboteerd, gevandaliseerd. In minstens 8 metrostations moesten de portieken reeds vervangen worden.

VOOR HET LEVEN

Een handvol vrome studenten roepen op om zondag 28 maart een mars doorheen enkele Brusselse straten te houden. Het ordewoord luidt: in stilte bidden tegen abortus. Wie ligt daar van wakker zou je kunnen denken.

Het beeld van een paar zielige godsvruchten lijkt vooral van een ander tijdperk; de ideeën die schuilgaan achter de initiatieven van studentensnulletjes, kaalkoppen of trotse huismoeders zijn dat net iets minder. De mars wordt onderschreven door een aantal universiteitsprofessoren, de weinigbeduidende partij Christen Democraten Federaal, een imam en een groot deel van de bisschoppen – waar zeker de aartsbisschop Léonard, uitmuntend in zijn homofobe en seksistische uitspraken, niet mocht ontbreken. Ook een aantal organisaties roepen op voor de stille mars; ‘de weg van het leven’, ‘levensadem’, ‘schreeuw om leven’, allen pretenderen ze bijzonder gesteld te zijn op het leven. Leven. Zoals in, kriebels in je buik zonder te denken aan trouwen? Nee. Kriebels voor iemand die evenveel borsten of piemels heeft dan jij? Nee, dat ook niet. Seks die je tot in je tippen en toppen doet genieten, zonder kinderen te willen? Nee, dat zeker niet. Voor jezelf zorgen, en jezelf de mogelijkheden daartoe te geven, keuzes maken? Nee, dat mag niet. En daar draait het om.

Leven, voor hen, is zichzelf kleinhouden, andere kleinhouden. Elke uitdrukking van een wil tot leven tenietdoen, versmachten onder het mom van boetedoening voor de aartszonden.

Wachtend, eeuwig wachtend op één of ander paradijs, ver weg van hier en nu. Een paradijs dat ze denken te zullen vinden wanneer ze onder de grond zullen liggen.

Omdat vrouwen in de jaren 70 gevochten hebben, op verschillende manieren, rond verschillende fronten, om zich los te maken van de greep van paternalisten, patriarchen en dokters op hun leven, hebben wij hier vandaag de mogelijkheid om een ongewenste zwangerschap stop te zetten. Wel alleen binnen legaal vastgelegde termijnen die arbitrair verschillen van land tot land. In België is dat 14 weken. En enkel in bepaalde steden, waar je gemakkelijker dokters vindt die je niet overladen met morele preken en je kost wat kost proberen te ontmoedigen. We hebben meer mogelijkheden vandaag, dat is juist. Maar voor de droom, die het gevecht voedde van zoveel vrouwen toen en nu nog steeds, moeten we blijven vechten. Om je leven in eigen handen te kunnen nemen. Zelf te kunnen beslissen over met wie, wanneer

en hoe je vrijt. De kennis en het vat op je eigen lichaam te veroveren. We willen abortus niet loskoppelen van een bredere seksuele emancipatie. Veel meisjes ondergaan abortussen omdat de religieuze of paternalistische greep op hun leven hen verbiedt om vrijuit over seks te praten, of zich te informeren over contraceptie en die middelen te gebruiken, om te experimenteren. Daar begint de onderdrukking. Tegen de macht van de prieters, de dokters, de psychiaters, in verschillende jasjes en van verschillende overtuigingen, daartegen vechten we.

➔ In Brussel kan je aborteren in een 20-tal centra van Planning Familial. Hoewel ze vorm kregen in het strijdelan van de jaren 70, blijft daar in de huidige instituties weinig van over. Hier en daar vindt je nog een feministisch fossiel. Voor diegenen met papieren is het er wel goedkoop (3 euro mits terugbetaling van de mutualiteit) en kan je er zowel terecht voor een gynaecoloog, een dokter, een juridisch en sociaal assistent. Net zoals in Frankrijk is ook hier de tendens om deze centra op termijn te sluiten en te vervangen door abortuscentra. In Vlaanderen vindt je nu al slechts enkele ziekenhuizen of geïnstitutionaliseerde abortuscentra, steriel en “efficiënt”, je bent er voor één ding en je wil er zo snel mogelijk weg.

Bootcamps • Na een dodelijke carjacking grijpt Armand de Deker, senaatsvoorzitter voor de MR en burgemeester van Ukkel, een gunstig moment om zijn jarenoud voorstel opnieuw te lanceren om jongeren in bootcamps op te sluiten. “Onderwijs in een strak autoritair en militair kader om ze morele waarden bij te brengen. Niet iedereen is mooi en niet iedereen is goed.”

Ontsnapping • Een jonge man die teruggebracht werd naar de gevangenis na een verhoor door de politie, sloeg erin om te ontsnappen. Op zijn pantoffels trapte hij met beide voeten de deur van de politiewagen open, de begeleidende agente viel en hij zette het blootvoets op een lopen.

Diplomaten • In Elsene worden twee wagens van Griekse diplomaten in brand gestoken.

Meer banken • Alle ruiten van een Dexia-agentschap worden in Sint-Lambrechts-Woluwe vernield. “Onze gedachten gaan naar de anarchist Lambros Fountas, vermoord door de Griekse politie. Solidariteit met de permanente revolutie die woedt in Griekenland.” Alle ruiten van de AXA-bank in centrum Brussel worden eveneens ingeslagen. “Solidariteit. Voor de vrijheid.”

Een beetje benzine • Een graafmachine en generator worden in brand gestoken op de werf van Jacques Delens op de ULB campus. JD bouwt daar aan de Solvay Business School.

agenda

• Zondag 28 maart om 13u
Carnaval hors contrôle, sauvage et sans limite
Dans un monde où les possibles s'essouffent, nous voulons prendre des espaces, les libérer du contrôle, et puis, en déborder.
Kappelleplein (skatepark)
1000 Brussel

colofon

Buiten dienst is een anarchistische krant die ongeveer om de twee weken verschijnt. Deze krant is gratis en komt zowel in het nederlands als het frans uit.
Reacties, vragen en bijdragen: hors.service@hotmail.com.
Als je wilt helpen verdelen, stuur dan een mailtje naar bovenstaand adres.
krantbuitendienst.blogspot.com